

מסורת הש"ס

(א) וסבת קטן. (ב) וסבת קטן. (ג) וסבת קטן. (ד) וסבת קטן. (ה) וסבת קטן. (ו) וסבת קטן. (ז) וסבת קטן. (ח) וסבת קטן. (ט) וסבת קטן. (י) וסבת קטן. (יא) וסבת קטן. (יב) וסבת קטן. (יג) וסבת קטן. (יד) וסבת קטן. (טו) וסבת קטן. (טז) וסבת קטן. (יז) וסבת קטן. (יח) וסבת קטן. (יט) וסבת קטן. (כ) וסבת קטן. (כא) וסבת קטן. (כב) וסבת קטן. (כג) וסבת קטן. (כד) וסבת קטן. (כה) וסבת קטן. (כו) וסבת קטן. (כז) וסבת קטן. (כח) וסבת קטן. (כט) וסבת קטן. (ל) וסבת קטן.

תורה אור השלם

1. אם ישיב משבת רבליך עשות חצצוק ביום קדש וקראת לשבת ענג לקדוש יי' מבורך וכו' מועד חפצך ודבר דבר ישיעיהו נח יי'

הנהגות חב"ה

(א) תיב' ד"ה וסבת קטן. (ב) תיב' ד"ה וסבת קטן. (ג) תיב' ד"ה וסבת קטן. (ד) תיב' ד"ה וסבת קטן. (ה) תיב' ד"ה וסבת קטן. (ו) תיב' ד"ה וסבת קטן. (ז) תיב' ד"ה וסבת קטן. (ח) תיב' ד"ה וסבת קטן. (ט) תיב' ד"ה וסבת קטן. (י) תיב' ד"ה וסבת קטן. (יא) תיב' ד"ה וסבת קטן. (יב) תיב' ד"ה וסבת קטן. (יג) תיב' ד"ה וסבת קטן. (יד) תיב' ד"ה וסבת קטן. (טו) תיב' ד"ה וסבת קטן. (טז) תיב' ד"ה וסבת קטן. (יז) תיב' ד"ה וסבת קטן. (יח) תיב' ד"ה וסבת קטן. (יט) תיב' ד"ה וסבת קטן. (כ) תיב' ד"ה וסבת קטן. (כא) תיב' ד"ה וסבת קטן. (כב) תיב' ד"ה וסבת קטן. (כג) תיב' ד"ה וסבת קטן. (כד) תיב' ד"ה וסבת קטן. (כה) תיב' ד"ה וסבת קטן. (כו) תיב' ד"ה וסבת קטן. (כז) תיב' ד"ה וסבת קטן. (כח) תיב' ד"ה וסבת קטן. (כט) תיב' ד"ה וסבת קטן. (ל) תיב' ד"ה וסבת קטן.

הנהגות חב"ה

א) תיב' ד"ה וסבת קטן. ב) תיב' ד"ה וסבת קטן. ג) תיב' ד"ה וסבת קטן. ד) תיב' ד"ה וסבת קטן. ה) תיב' ד"ה וסבת קטן. ו) תיב' ד"ה וסבת קטן. ז) תיב' ד"ה וסבת קטן. ח) תיב' ד"ה וסבת קטן. ט) תיב' ד"ה וסבת קטן. י) תיב' ד"ה וסבת קטן. יא) תיב' ד"ה וסבת קטן. יב) תיב' ד"ה וסבת קטן. יג) תיב' ד"ה וסבת קטן. יד) תיב' ד"ה וסבת קטן. טו) תיב' ד"ה וסבת קטן. טז) תיב' ד"ה וסבת קטן. יז) תיב' ד"ה וסבת קטן. יח) תיב' ד"ה וסבת קטן. יט) תיב' ד"ה וסבת קטן. כ) תיב' ד"ה וסבת קטן. כא) תיב' ד"ה וסבת קטן. כב) תיב' ד"ה וסבת קטן. כג) תיב' ד"ה וסבת קטן. כד) תיב' ד"ה וסבת קטן. כה) תיב' ד"ה וסבת קטן. כו) תיב' ד"ה וסבת קטן. כז) תיב' ד"ה וסבת קטן. כח) תיב' ד"ה וסבת קטן. כט) תיב' ד"ה וסבת קטן. ל) תיב' ד"ה וסבת קטן.

מוסף רש"י

טחא. ריקון טחן פתח כשמן אלהי או כשמן וסבת קטן. מי עדיפת לך מידה. כלום אלה פתח לו מן השבת. לכבוד שבת הכנסת ולא היינו יודעים שבת: ששן. רשחלי. טחול. טחוקה. חלף טחוקה. ששן טחול.

כל הבשר פרק שמיני חולין

ק"א.

עין משפט
נר מצוה

ע"א ב מ"י פ"י חס"ל
מלכות אסורות הל' 1
פסח לאין קל טושי"ע י"ד
פ"ט פסח 3:
ע"ד ג טושי"ע שם פסח
5:
ע"ד ד מ"י שם הל' ט
ופסח שם טושי"ע
י"ד פ"ט עד:
ע"ה מ"י שם הל' ט
ופסח הל' ט'
טושי"ע י"ד פ"ט פסח
ד וס' 5 פסח 7:

עין רש"י

אשחורייט
[אשחורייט]. סנה.

שיטה מקובצת

א) שלוקה אוסרת ונאסרת.
ג"כ ע"י חס' וסבת קטן.
ע"ב: [ג] רמה שפולט
שריק ונפול ומה שלא
נפולט הו"ד האברים שלא
פירש ושרי ואפי' כצות
פירש אין בו כדאמרין פ'
ד' שחוטת ואי' [ג] ע"פ
סי' ב' שפ"ד ד' דם הלב
כתבש:

רבינו נרשום

קריבו ליה קניא בקופיה
ואכלן. כלומר קריבו ליה
הכבר עם הריאה והקיבה
והלב ושלכל כמו שהוא
ואכלן ש"י דאניה ונאסרת:
דלמא פ' קנה חרין
לקדשה הוה. כלומר שהרס
פלט חרין לקדשה: אי
נמי פחלל דוה חליט
משקרא. כלומר חליט ליה
בחלא משקרא ושלקי ליה
דנפך מולי דמא משקרא
דשלקי לה: חלא אסור.
כלומר דפליט דמא בחלא:
במשנה לשבא. כלומר
אכלוה בעל ברחיה:
התובלת אוסרת ונאסרת.
כלומר דמחמת חבלין
יש בה שריקין ובולעט:
טחיי. מיני מאל: דמא
משקרא שריק. כלומר
הרס כב משלשל
לפניה ואינו זכ לבשר
שקורב לו: חלאב מסריק
שריק. כלומר אינו זכ
למטה אלא שריק למעלה
ונכנס לבשר וכולהו הבשר:

ומשום שמנונים. קאמר דאוסרת את המתכשל עמה לפי שזולע
מן הטריפה ואינה נאסרת אם של היסר היא וזשלה עם טריפה
אינה נאסרת לפי שטריפה נאסרת כל שעה ואינה נאסרת כלום אלא
דמא דנפיק מינה דכשרה מיבעיא לי אי אסיר אחריני אי לא דאיכא
למירא דמא דהיתירא הוא שהרי
עיקרה דס וכל זמן שלא פירש
פשיטא לי דמותר ופי פירש מיבעיא
לי מאי: קניא בקופיה. הקנה עם
כל הממונה לו הריאה והלב וכד
ובולן נכשלו יחד: דלמא פי קנה
חוץ לקדשה הוה. ופימפוי הכד
שופין דרך קנה הכד למון קנה
הגדול של ריאה ויזא דס דרך חללו
חוץ לקדשה: אי נמי חליט הוה
משקרא. ונמשל דמו כחורו כרי
שלא יפלוט עוד כשישלוה עם
האחר ודמו המונעל כחורו מותר
כל זמן שלא יזא: חלמי ליה כחלא.
לוממו כחומן שהחומן לוממו
אשחורייט וזכר חליט פולט עולמית
והדר מנכלי ליה עם כשר אחר: חלא
אסיר. אורו חומן שנלמט צו אסור
דקסבר מוילא מקאט מן הדס: כי
הכי דפלט דר כחלא. מלוממו חומן
עלמו דרין שנלמט וליט טרוד לפלוט
חור וזולע: אמרו ליה כרי כי רב
דלמי וכל אכיל. אמרו לו לרב נחמן
תלמי שנתארח אלן חליט אוכל מה
שהיזא לפניו: גאמו נכש. הגמיהו
והלעיטו לשבא על כרו. על שם
אכיל קראו: מסובל. התבלין מרכיבין
אותה: שוקה. הרבה מאד: נאסרת.
לפי שלאחר שגמרה פליטתה חזרה
וזולעת: חלא חליט עמא. שלם טחין
פח נקיה פניה טוחין כשמן ודש: מי
עדיפס ל' מידה. יס השבת היה: אמאי
טנדיסו הכי. אע"פ שדס הנבלע צו
היסר הוא מיהו דס הכנס כסמפונות
דס הוא: וסובל לפסח. חמור למטה
כסמפונות כחור לללל חרין שחור
הדס ויזא: והני מילי. דעני קריעה
נכדא מפני שדס כנס למורו אכל
טחלא אין צו דס ופליט לקדשה שרי:
כי עניז מילא. הקנה: כדא עילוי
כשר. כחורו היו זולין כל ללי שללן
וחורו של שפד חליט למטה וכשהכד
נתון חתלה ואחר כך הכשר נמלא
הכד עליו כחולין אותו: דמא משק
שריק. אע"פ שז מן הכד על הכשר
אין כק כללי שדס ע"י כללי
אין נוח ליכעל חלא מחליק ונפול:

מסרך סריך. נדבק ונבלע: הלכא כו'. ולדידן אסור לגמרי
לכתחלה לפי ששפודים שלו אינן תלוין חלא שוככות ופעמים
שמרים וזכ השפוד ונמלא התחתון עליון ופעמים שמפילו ונמלא חצרו
עליון הלכך צין שהכד לזד הראש ובין שהוא לזד הזנב אסור:
שפיד

טחלא שומא ענלמא הוא: דמא בשרק שריק. וא"ת למה לי האי טעמא חופין ליה דכחולין כן פולטו וכו' דלגטרין להיסר אפילו
למאן דליט ליה ככיד זולין (גו"ש) כחולין כן פולטו אכתי קשה דמסקין חס דמוליימא שריא אפילו לכתחלה מהאי טעמא והכא פסקין
דאסור לכתחלה לכולי ענלמא ואי משום דפעמים נללה הכשר נאסרת כחלא חליט חשיב ליה כפרק דס שמיטה (כרימות דף כא): ככיד לב וטחול וכליות:
הבשר הרי בלע ולא היה לו שהות לפלוט א"כ כשרא עליו כשרא נמי ליסר מהאי טעמא כשהתחתון נללה קודם ומסירין אותו מן השפוד
ויס לומר דכד שיש צו שפע דס לא אמרין כחולין כן פולטו והא דאמרין ככיד זולין (גו"ש) דלז קורעו אחר ביטולו משום דכחולין
כן פולטו אע"פ שיש צו שפע דס ה' הלך מתכשל ומחייב כחולין כן פולטו: ד"ה דאורייתא. אע"פ דלמא כהקדש רבה (מנחות דף
כא). דס כשנלו אינו עובר עליו מ"מ חתלה כשנפלט עד שלא נתכשל היה דאורייתא אכל חלז שחוטת חתלה דרכין ומיהו קשה לפי מה
שפירס (הקונטרס לעיל) דדס כד אפילו פירש לאו דאורייתא מדלא חשיב ליה כפרק דס שמיטה (כרימות דף כא): ככיד לב וטחול וכליות:
תורת' בשרא שרי. וא"ת כחל היאך מותר תומי כשרא והלא שמנונית הבשר נטף על הכחל ואי בקרעו שמי וערב וטחו ככותל א"כ
עילוי כשרא נמי ליסר דמא מותר לנשלו עם הבשר כקדשה וי"ל דהכא גרע טפי דלע"פ שקרעו עדיין נטף החלז מן הכחל על הבשר
ויכר שהוא צעין ויש ללמוד מכאן היסר פשוט דהיכא דקרעו שמי וערב וטחו ככותל דמותר לנשלו עם כשר כקדשה כדכרי ר"ת ולא מליצי כקונט'
שחולק עליו כזה דמא דהיסר שרי הכא תומי כשרא אע"פ שמנונית הבשר על הכחל ומה שמהר"ם שלא לחתוך כחל רוחם כסין של כשר מנהג של
הכל הוא דלפי' בשפוד אחר שריין הכא לכתחלה כשהכחל למטה ואפי' עילוי כשרא לכתחלה הוא דאסור מטעם דפרש"י אכל כדכרע שרי:

כי הא דרב הונא חליט א"ה בחלא ורב נחמן חליט א"ה ברותחין.
וא"ת ותפסוט מינה דאסור מדחורו כריכי לתחלטיה וי"ל דלדידהו
נמי הוה מספקא להו ולכן היו מחמירין ודוקא לנשל עם הבשר
הוה חלטי ליה שלא תאסור הבשר אכל כפני ענלמה אינה נאסרת:
ר"ב בר שבא איקאץ א"ב רב נחמן
איהו א"ה ככרא שריא וזא
אכא. קרין לומר שלא היה נחלט
ברותחין ולפי שלא היה כשר אחר עמו
לא הוזכרו לחלוטו אע"פ שפולט דס
ואסר הכותב והכלל מזה לא היו
חוששין כיון שהכד עמו מותר שאין
לומר שנלמט וע"י כן היה רב נחמן
וכר שגא אכל חס לא נחלט היה אסורו
וכר שגא היה כסור דחליטה אינה
מועלת א"כ לא מיימי שפיר כחלא
דחנאס לא נחלקו כזה:

וחתוביה א"ת. לנשלו כקדשה
אחר לליטו או מליטתו
א"רי דלי לזולתו ללי למה לי חתובה
דמה שפולט שריק ונפול [ו] דדמה שלא
פולט הו' דס האברים שלא פירש
וסרי (א) פ' דס שמיטה (כרימות דף
כא). ואי משום דס כסמפונות הכד
קרין קריעה אף לללי דהו' ככרת
אע"פ שלא פירש א"כ כחול נמי
אי איכא כסמפונות למא לא יטער
קריעה ועוד כדכא הוא דלזין כחול
כסמפונות וא"כ מה נא להשמיעו
אכל דטחלא לא ויהי' כחל האי מאן
מללי כדא כשלויה קרין לחתובה
מ"ט דלזיל דמא ומכנס כסמפונות
והיכא דלא קריעה לקריעה לאחר
כשולו וחומר ויזא דס הכנס
כסמפונות ולא חיששין שמה דס
הכסמפונות חור ונבלע ככד דמא
מסקין ככיד זולין (פסחים דף עד):
דכחולין כן פולטו:

אבל טחא שומא בעימא הוא.
היינו דוקא גוף הטחול הוא
שמן אכל דס היזא ממנו אסור
כדמנא פ' דס שמיטה (כרימות דף כא):
ככרא עי"י בשרא א' אסור.
לכתחלה אסור לנע"א אע"פ
דכשרא עילוי כשרא שרי אפי' למאן
דליט ליה כפרק ככיד זולין (פסחים
דף עד): כחולין כן פולטו משום
דדס משיק שריק ככד שיש צו רוב
דס שאינו יכול לנאט ע"י מליחה כמו
לא שריק שפיר ולפירוש ר"ת לא נחא
כולי האי דכחול שמעתי לא נחפסק
דדס הכד כ"א להלך ולהיסר כלא מליחה ולא להחמיר ואע"פ שדברט
לעיל שאינה נאסרת שטריפה נאסרת לפלוט לעולם מ"מ עיקר
השמועה אינה מדבר זכ ולאכורה משמע שחלחולו טעם שדברט כח
השמועה הוא כא לאסור ככד עילוי כשרא ומיהו י"ל דקאי אמאי
דאמרין מקמי הך מילתא הני מילי ככד שיש צו רוב דס אכל
למאן דליט ליה ככיד זולין (גו"ש) כחולין כן פולטו וכו' דלגטרין להיסר אפילו
למאן דליט ליה ככיד זולין (גו"ש) כחולין כן פולטו אכתי קשה דמסקין חס דמוליימא שריא אפילו לכתחלה מהאי טעמא והכא פסקין
דאסור לכתחלה לכולי ענלמא ואי משום דפעמים נללה הכשר נאסרת כחלא חליט חשיב ליה כפרק דס שמיטה (כרימות דף כא): ככיד לב וטחול וכליות:
הבשר הרי בלע ולא היה לו שהות לפלוט א"כ כשרא עליו כשרא נמי ליסר מהאי טעמא כשהתחתון נללה קודם ומסירין אותו מן השפוד
ויס לומר דכד שיש צו שפע דס לא אמרין כחולין כן פולטו והא דאמרין ככיד זולין (גו"ש) דלז קורעו אחר ביטולו משום דכחולין
כן פולטו אע"פ שיש צו שפע דס ה' הלך מתכשל ומחייב כחולין כן פולטו: ד"ה דאורייתא. אע"פ דלמא כהקדש רבה (מנחות דף
כא). דס כשנלו אינו עובר עליו מ"מ חתלה כשנפלט עד שלא נתכשל היה דאורייתא אכל חלז שחוטת חתלה דרכין ומיהו קשה לפי מה
שפירס (הקונטרס לעיל) דדס כד אפילו פירש לאו דאורייתא מדלא חשיב ליה כפרק דס שמיטה (כרימות דף כא): ככיד לב וטחול וכליות:
תורת' בשרא שרי. וא"ת כחל היאך מותר תומי כשרא והלא שמנונית הבשר נטף על הכחל ואי בקרעו שמי וערב וטחו ככותל א"כ
עילוי כשרא נמי ליסר דמא מותר לנשלו עם הבשר כקדשה וי"ל דהכא גרע טפי דלע"פ שקרעו עדיין נטף החלז מן הכחל על הבשר
ויכר שהוא צעין ויש ללמוד מכאן היסר פשוט דהיכא דקרעו שמי וערב וטחו ככותל דמותר לנשלו עם כשר כקדשה כדכרי ר"ת ולא מליצי כקונט'
שחולק עליו כזה דמא דהיסר שרי הכא תומי כשרא אע"פ שמנונית הבשר על הכחל ומה שמהר"ם שלא לחתוך כחל רוחם כסין של כשר מנהג של
הכל הוא דלפי' בשפוד אחר שריין הכא לכתחלה כשהכחל למטה ואפי' עילוי כשרא לכתחלה הוא דאסור מטעם דפרש"י אכל כדכרע שרי:

מליח

